

Néma párbeszéd

Hangot vél hallani, fölkel a vacsoraasztal mellől.
Semmit sem felel a nyugtalanul kérdő szemeknek.
Kilép a szabadba, keresés nélkül is tudja az irányt.
A gyéren szűrődő holdfényben arrafelé veszi útját,
ahol szél zörgeti a száraz cserjelombot.
Megáll a ház mögött, kisvártatva előlép, akit nem ismer,
de mégis vár, valami sötét lebernyeges,
formátlan alak vagy árnyék:
az a visszatérő látogató, aki nem szól soha,
tán nincs is szólni ajka, mégis érteni minden szavát:
„Ott voltam. El ne feledj engem, aki mindent láttam, mindent
tudok.

Nem gyűlöllek, mégsem lehet mentségedül semmit se mondanom
bíráid előtt, akik a zöld posztóval bevont
hosszú asztalnál fognak ítélkezni fölötted.
A mulasztás bármi gaztettnél gonoszabb lehet,
és te ebbe a bűnbe estél.”
Már nincs sehol, csak a sötét levegő zúg nyomában.
Csak a vadlibák hallatják a magasban hangjukat,
csak a szél zörgeti a száraz cserjelombot.
Vacsorája még ki se hűlt, mire visszatér.
De nem eszik belőle.
Poharát teletöltik, koccintának,
de ő csupán mímeli az ivást.
A nem kívánt látogató akármikor eljöhet.
Néma hívása meg nem tagadható parancs.
Néma vádja sötétben lobbanó igazság.
S amit ő válaszolna, nem lenne több
némán dadogó beismerésnél.

A sötétség felé

Felhőket terel a szél, juhnyája
lelegel minden csillagot az égről.
Láthatatlan utain sodor a vér
halált hozó, parányi szörnyetegeket.

Beszívjuk orron, szájon át
végzetünket. Nem küzdünk ellene.
Bennünk szaporodik, elhatalmasodik,
lelegeli bensőnk égboltjának
csillagait. Már nem ijeszt ránk
a sárga arc a tükörből, a fakuló
kék szem, a szemöldök eldurvult, őszülő
tüskesövénye. Pedig tudjuk, nehéz a föld,
beroppantja koporsónk fedelét.
Orrlyukon, szájon át belénk szivárog
az őszi esők nyirka, de mégsem
fázunk többé, pedig csak a melegség éltetett.
Nem bánt a sötétség, pedig csak a fényt szerettük.
Bútoraink kődarabok, a kóróvá száradt óraingát
hideg szél lengeti jobbra, balra.
Könyörögni kellene, de nincs kihez,
lázadni kellene, de nincs ki ellen.
Csuklya takarja a hóhér fejét,
nem akar, nem tud a halálraitélt
számonkérő szemébe nézni,
pedig védtelenebb az a hernyónál,
a házatlan csigánál.

MARSALL LÁSZLÓ

Gonosz főbérlők

azok odaát
Odaáték
mit csinálnak odaát?

a bűdösbogárporos
méregzöld skatulyát
nyitják s teliszórják
az albérlő kisfia tejespoharát
s míg hallgatják édelegve
a Händel-szerzette halleluját
vihogva mint a fakutyák
megitatják a pulyát.

azok odaát
Odaáték mit csinálnak
odaát?